

Nora Roberts

Udvari előadás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekésztést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1987 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A mű eredeti címe: *Command Performance*
(*Silhouette Intimate Moments*)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert
Második, átdolgozott kiadás

● *Borító:* Barczag Andrea
● *Kép:* Schutterstock

ISBN 978-963-448-842-2
HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu.

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, laccím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 901607
- *Nyomatás időpontja:* 2019/43.
- *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS
UDVARIELŐADÁS

1

Eve már járt a palotában korábban. Első alkalommal – hét évvel ezelőtt – úgy érezte, egy valósággá vált tündérmesébe csöppent. Időközben felnőtt, talán bölcsebb is lett, noha efelől voltak kétségei. Tudta, Cordina európai ország, a palota pedig emberkéz alkotta épület – még ha mindkettő a legcsodálatosabbak egyike is –, a tündérmesék pedig gyerekeknek, hiszékenyeknek vagy az igazán szerencséseknek íródnak.

Tisztában volt vele, hogy Cordina uralkodócsaládjának otthona nem álmokból és vágyakból, hanem kőből és habarcsból emeltetett, mégis csak csodálni tudta. Ódon, fehér falai évszázadok óta a szirten magasodtak, rálátással a tengerre és a fővárosra. Ősi volt valóban, de nem elszigetelt, és nem is teljesen szelíd.

Tornyai büszkén törtek felfelé, fehér lándzsákként szűrődva a kék égboltba. Számos támfala, lőrése a hódítások korában betöltött védelmi szerepéről árulkodott. A várárkot, amelyet időközben feltöltöttek, modern biztonsági rendszer és testőrség helyettesítette, de még most is könnyedén a palota köré lehetett képzelni.

Ablakai, melyek között – különösen a tornyokban – több rózsablak is volt, fényesen csillogtak. Mint minden kastély, ez is diadalok és tragédiák, becsület és ármánykodás emlékeit őrizte. Eve még ma is megborzongott, ha arra gondolt, maga is szerepet játszott az egyikben.

Első látogatásakor, a bál estéjén Bennett herceggel sétált az erkélyen, és részben neki köszönhető, hogy a fiatalember még ma is életben van. A sors – tűnődött, miközben limuzinja áthaladt a palota magas, díszes acélkapuján, majd a vörös egyenruhás testőrök sorfala között – gyakran hétköznapi emberekre is szerepet oszt.

Hét évvel ezelőtt a nővérével, Christinával, Gabriella hercegnő volt évfolyamtársával és legjobb barátnőjével érkezett Cordina hercegségébe. A sors úgy rendelte, hogy Bennett herceg éppen őt szemelte ki egy kis esti sétára a sok csinos lány közül. Így csöppent bele az Armand herceg ellen irányuló politikai összeesküvés utolsó felvonásába, melyben a leányát, Gabriella hercegnőt próbálták eszközül használni.

Ha akkor nem kíséri el Christinát a bálba, soha nem szeret bele a mesekönyvbe illő országba, palotába. Évről évre idehúzta a szíve azóta, bár ezúttal nem emiatt érkezett. Felkérést kapott négy udvari előadásra, még hozzá az uralkodócsalád egyetlen olyan tagjától, aki ellenszenves volt számára.

Alexander hercegről volt szó, a legidősebb fiú utód-ról, a trón várományosáról. Miközben a limuzin a palota bejáratához gurult, a lány az enyhe szellőben ringatózó súlyos, rózsaszínű virágokban gyönyörködött. Hallotta valahol a herceg teljes nevét is: Őfensége

Alexander Robert Armand de Cordina. Különös, hogy még emlékszik rá. Mindenesetre a nevet ugyanolyan merevnek és savanyúnak találta, mint a tulajdonosát.

Szomorú, hogy ennyire nem hasonlítanak egymásra az öccsével. Elég volt maga elé képzelnie Bennett herceg csibészes vonásait, máris mosolyogva várta, mit hoz számára ez a látogatás. Az ifjabb herceg vonzó volt, és megközelíthető. Nem viselt láthatatlan, mégis szinte tapintható koronát a fején a nap minden percében. Alexander azonban az édesapjukra ütött – kötelesség, Cordina, család. A pihenésnek és szórakozásnak nem maradt hely az életében.

Tulajdonképpen ő sem azért érkezett, hogy szórakozzon, hanem hogy üzleti megbeszélést folytasson Alexanderrel. Már nem volt az a fiatal, bohó lány, aki megilletődött a hercegi miliőben, és elkeseredett egy rosszálló pillantás láttán. Alexander herceg túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy akár egy szóval is említse ellenszenvét iránta, mégsem ismert senkit, akiről ilyen egyértelműen lerítt volna elmarasztaló véleménye. Ha nem vágyott volna Cordinába annyira, Eve ragaszkodott volna hozzá, hogy Alex jöjjön Houstonba. Ha üzletről volt szó, a lány szeretett hazai pályán játszani, ahol ő szabhatta meg a feltételeket.

Kiszállt az autóból, és elmosolyodott. Ha már az előbbiről lemondott, gondoskodik róla, hogy az utóbbiról ne kelljen. Előre élvezte vitáját a herceggel, és nem volt kétsége a kimenetel felől.

Alig lépett fel a széles kőlépcső első fokára, szélesre tárult az ajtó. Udvariasan pukedlizett, de sötétkék szeme hamiskásan csillant.

– Fenség?

– Eve! – sietett elé Bennett nevetve, és gondolkodás nélkül megölelte.

Megint a lovaival volt, állapította meg magában a lány, de cseppet sem zavarta a jellegzetes szag. Amikor hét éve megismerkedtek, Bennett kimondottan szép fiú volt, akinek csak a lányokon és a szórakozáson járt az esze. Időközben férfivá érett, de ettől eltekintve semmit nem változott.

– Úgy örülök, hogy látlak! – adott két cuppanós puszit a herceg, csupán baráti alapon, márpedig ez nála ritka volt. – Miért váratsz bennünket ilyen sokáig két látogatás között? Két éve voltál utoljára Cordinában!

– Dolgozó nő vagyok, Bennett – szabadkozott Eve, és melegen megszorította a fiatalember kezét. – Mi újság? Ha a külsőre adni lehet, jobban vagy, mint valaha. Ha a pletykalapokra is, elfoglaltabb, mint valaha...

– Mindkettő igaz – mosolygott az ifjabb herceg. Tiszta, már-már költőien nemes vonásainak valóban nehéz volt ellenállni. – Gyere, tölts nekem valamit! Meddig maradsz?

– Még nem tudom. Attól függ.

Egymásba karolva léptek be a hűvös, tágas előtérbe, melynek túlsó végén széles lépcsők kanyarodtak az emeletre mindkét oldalon. A lányt mindig megnyugtatták az elnyűhetetlen, antik bútorok, az állandóság, változatlanság érzése. A falakat csodálatos kárpit borította, néhol fénylő pengéjű, keresztbe tett kardokkal, a XIV. Lajos korabeli asztalon pedig megszámlálhatatlan jázmin illatozott egy ezüstvázában.

– Jól utaztál?

– Jól, csak kicsit hosszú volt a repülőút.

A főfolyosóról beléptek a társalgóba. A széthúzott függönyöknek köszönhetően majdnem olyan világos volt odabenn, mint kint a szabadban. A nap erős sugarai kissé megfakították ugyan a kárpitot, de ez csak még otthonosabbá tette a szobát. A porcelán- és kristályvázákban itt rózsák voltak. Eve kényelmesen helyet foglalt az egyik kanapén, és mélyen beszívta az illatukat.

– Ugyan nem borulok le, hogy megcsókoljam az anyaföldet, de nagyon örülök, hogy itt vagyok. Mesélj, Ben! Hogy vannak a többiek? Hogy van a nővéred?

– Brie boldogabb, mint valaha. Szeretett volna ki-menni eléd a reptérre, de Dorian, a legkisebb csemetéje náthás.

A herceg száraz vermutot töltött két pohárba. Mindig sikerült levennie a hölgyeket a lábukról azzal, hogy soha nem felejtette el a kedvenc italukat.

– Még így, ennyi év után is nehéz anyaként gondolnom rá, különösen négygyermekes anyaként... Erről jut eszembe, van nálam egy levél Christól. Lelkemre kötötte, hogy személyesen adjam át, és egyúttal érdeklődjem a keresztlánya hogyléte felől.

– Melyikük is az? Á, igen, Camilla. Nagy csibész, már most örületbe kergeti a fiútestvéreit.

– Erre valók a lányok – fogadta el Eve az italát mosolyogva. – És Reeve?

– Ő is jól van, bár lerí róla, hogy még jobban lenne, ha az egész évet a farmján tölthetnék Amerikában. Az itteni kis farmmal is csodákat műveltek, de Brie-nek nincsen annyi ideje rá, mint szeretné, hiszen továbbra is ő Cordina első hölgye. Reeve már alig várja, hogy Alex

megnősüljön végre, és a jövődöbelije átvegye Brie feladatainak egy részét.

– Te is megnősülhetnél – jegyezte meg a lány, fürkésző pillantást vetve a fiatalemberre a pohara mögül.

– Gondolj arra, mennyire megkönnyítenéd szegény nővéred dolgát!

– Szeretem Brie-t, de ennyire azért nem – huppant le Bennett Eve mellé a kanapéra, élvezettel kinyújtózta hosszú, csizmás lábát.

– Ezek szerint túloznak a pletykák Lady Alice Winthropról? Igaz, újabban gyakran hallani egy bizonyos Jessica Mansfield grófnőről is...

– Elbűvölő lányok! – sóhajtotta a herceg. – Látom, tapintatosan kerülöd a milánói hercegnő említését.

– Tíz évvel idősebb nálad – csóválta meg a fejét Eve dorgálóan, de mosolyogva. – Egyébként mindig tapintatos voltam.

– Tényleg, veled mi újság? – kérdezte Bennett, akinek sosem jelentett különösebb nehézséget elterelnie a szót a kényesebb témákról. – Kíváncsi vagyok, hogy egy ilyen gyönyörű lány, mint te, mivel tudja kartávolságnál messzebb tartani a férfiakat.

– Karate. Hétdanos fekete öves vagyok.

– Meg is feledkeztem róla.

– Hiba volt. Kétszer padlóra küldtelek, ha jól emlékszem.

– Csak egyszer – ellenkezett a herceg, és magabiztosan kinyújtotta a kezét Eve mögött a kanapén. – Akkor is hagytam magam.

– Kétszer – ismételte a lány, és elégedetten kortyolt a vermutból. – Vörös voltál a szégyentől.

– Mázlid volt – morogta a fiú. – Arról nem is beszélve, hogy úriemberként nem okozhattam fájdalmat egy nőnek.

– Badarság!

– Drágám, ezért a megjegyzésért száz éve még a fedet vették volna, bármilyen elbűvölő vagy is.

– Értem, fenség, mindazonáltal – folytatta Eve gúnyos mosollyal –, jó, ha tudja, hogy versenyhelyzetben fenséged megszűnik úriemberként viselkedni. Gondolkodás nélkül földhöz vágott volna, ha tud.

Biztos is! – füstölgött a herceg magában.

– Még megtehetem!

Eve mindennek ellen tudott állni, csak a kihívásnak nem. Megitta a vermutját, és felállt.

– Állok szolgálatára, fenség!

Bennett is felállt, és fél lábbal félretolta az asztalt az útból. Hátrarázta kócos haját, és összevont szemöldökkel a lányra nézett.

– Ha jól emlékszem, legutóbb a hátad mögé kerültem, és elkaptalak... itt. – Izmos karjával megragadta Eve derekát hátulról. – Ezután...

Többre nem maradt ideje, mert a lány villámgyorsan kirúgta a lábát alóla, és a herceg hanyatt esett.

– Igen – bólintott Eve, és ráérősen lesimította a ruháját. – Pontosan így emlékszem én is.

– Nem volt időm felkészülni – könyökölt fel a fiatalember.

– Elnézését kérem, fenség! – vigyorgott a lány, majd letérdelt Bennett mellé. – Remélem, nem esett baja.

– Csak a büszkeségemnek – morogta amaz, és bosszúból nyomban meg is ráncigálta Eve haját.

Alexander így találta az öccsét: a szőnyegen elterülve, amint éppen a lány hosszú, sötét hajába markol. Arcuk pár centiméterre volt egymástól, mosolyogtak, testük bensőségesen összesimult. Összeszorította az állkapcsát.

– Elnézést, ha megzavartalak benneteket!

Hangja hallatán Bennett lustán hátrapillantott a válla felett, Eve pedig felült. Alex pontosan úgy nézett ki, ahogyan a lány emlékezett rá: sűrű, sötét, göndör haja a nyakáig ért, jóképű vonásai komorságról árulkodtak. Még soha nem látta mosolyogni. Igazi uralkodóalkat volt, és bár Eve neheztelt rá ezért, el kellett ismernie, jól áll neki. Mintha látta volna a palota galériájában a portrék egyikén. Emlékezett magas, határozott arcsontjára, sima, napbarnított bőrére. A szeme majdnem olyan sötét volt, mint a haja, és majdnem olyan rosszalló, mint telt, erős ajka, mely jelen pillanatban is szigorúan elkeskenyedett. Mint mindig, most is katonásan egyenes volt a tartása, és kifogástalan az öltözéke.

A lány zavarba jött. Gyerekesnek érezte magát, és gyengének, bár ez utóbbit az utazásra is foghatta.

– Eve újabb leckét adott a harci művészetekből – állt fel Bennett, majd kézen fogta a lányt, és felhúzta maga mellé. – Második helyezést értem el. Újra.

– Látom – bólintott Alex kimért udvariassággal. – Miss Hamilton.

Eve pukedlizett, de szeméből ezúttal hiányzott a hamiskás csillogás.

– Fenség!

– Elnézését kérem, hogy nem tudtam kimenni a rep-
térre. Kellemesen utazott?

– Igen.

– Gondolom, pihenni óhajt, mielőtt rátérnénk arra, amiért idehívtam.

A lány büszkén felszegte az állát, és a kanapén hagyott táskájáért nyúlt. Alexander éppen erre számított.

– Akár most is rátérhetünk, fenség.

– Ahogy óhajtja. Felmegyünk az irodámba. Bennett, nem ma tartasz előadást a lovasegyletben?

– De, pár óra múlva – bólintott az öccse, majd megpuszilta Eve orrát, és észrevétlenül rákacsintott. A lány meleg pillantással jutalmazta. – Vacsoránál találkozunk. Felvennél valami észbontót a kedvemért?

– Még szép. – Amint Eve Alexander felé fordult, lehervadt a mosoly az ajkáról. – Fenség?

A herceg egy biccentéssel jelezte, hogy kövesse.

Szóltanul lépkedtek egymás mellett a lépcsőn. Eve figyelmét nem kerülte el Alexander dühe, még ha az okát nem sejtette is. Bár két év telt el azóta, hogy utoljára látták egymást, a herceg ugyanolyan hűvös rosszallással viseltetett irányában, mint a megismerkedésük óta folyamatosan. Vajon azért, mert amerikai vagyok? – tűnődött a lány. Nem, az nem lehet, hiszen Reeve MacGee, a sógora is az, és szemmel láthatóan jó barátok. Akkor talán azért, mert színésznő?

A gondolat mosolyt csalt az ajkára. Rá vallana. Igaz, hogy Cordina a világ egyik legcsodálatosabb, több előadótermes színházával büszkélkedhetett a herceg édesanyjának, az elhunyt Elizabeth hercegnőnek köszönhetően, Alexander ettől még lenézhetette a színészeket.

A lány büszkén felemelte a fejét, és vendéglátója előtt lépett be az irodába.

– Kávét? – kérdezte a férfi.

– Köszönöm, nem.

– Kérem, foglaljon helyet!

Eve így is tett, de tartása továbbra is olyan volt, mintha karót nyelt volna. Az iroda hűen tükrözte Alex személyiségét: elegáns volt, de konzervatív. Semmi nagyzolás, semmi dísz. A palotára oly jellemző virág-illatot kávé és bőr illata váltotta fel. Tükörsimára fényezett, antik bútorok, vastag, puha, az évek súlya alatt kissé megfakult szőnyeg. Magas üvegajtó nyílt az erkélyre, de csukva volt, mintha a herceg nem vágyna a tenger morájára vagy a kert illataira.

A gazdagság e jelei cseppet sem hozták zavarba a lányt. Jómódú családba született, és az elmúlt években maga is jelentős vagyonra tett szert. Alex kimért személytelensége volt az, ami miatt nem tudta elengedni magát, és úgy ült, mint aki támadásra számít.

– Jól van a nővére? – kérdezte a herceg, majd elővett egy cigarettát, és kérdően felvonta a szemöldökét.

Eve bólintott, és megvárta, míg Alexander rágyújt.

– Remekül. Már meg is beszélte Gabriellával, hogy együtt töltenek pár napot, amikor a hercegnő visszatér a családjával Amerikába. Bennett-től tudom, hogy megbetegedett a legkisebb gyerek.

– Dorian. Náthás – bólintott a herceg. A lány most először látta megenyhülni a vonásait, amióta megérkezett. Nővére gyermekei közül éppen a legkisebb vette le a lábáról leginkább. – Sajnos nem könnyű ágyban tartani.

– Szeretnék találkozni mind a négyükkel, mielőtt elmegyek. Utoljára Dorian keresztelőjén láttam őket.

– Igen, két éve.

Alex élénken emlékezett Eve legutóbbi látogatására, talán élénkebben is, mint szeretete volna.

– Biztos vagyok benne, lesz rá mód, hogy ellátogasson a kis farmra.

A lány mosolya láttán ismét megkeményedtek a vonásai. Levetette az engedékeny nagybácsi és régi ismerős szerepét, s újra a trónörökös álarcát öltötte magára.

– Édesapám elutazott. Megkért, adjam át szívélyes üdvözlését, ha esetleg nem érne vissza Cordinába, mielőtt ön visszatér az Államokba.

– Olvastam, hogy Párizsba ment.

– Így van.

A herceg ezzel lezártnak tekintette a témát.

– Köszönöm, hogy volt szíves idefáradni. Mint tudja, én jelenleg nem hagyhatom el az országot. Megkapta a titkáromtól az ajánlatomat?

– Igen. – Udvariaskodás letudva, gondolta Eve. – Arra kér, hogy vendégszerepeljünk a társulatommal a Művészeti Központ színházában egy hónapig. A bevétel egy részét a Fogyatékos Gyermekéért Alapítvány javára ajánlaná fel.

– Pontosan.

– Elnézést, fenség, de úgy tudom, Gabriella hercegnő intézi az alapítvány ügyeit.

– Így van, a Művészeti Központnak azonban én vagyok az igazgatója. A meghívást közösen gondoltuk ki. – Más esetben a férfi nem magyarázkodott volna tovább, a lány kedvéért mégis megtette. – Gabriella látta egy előadásukat Amerikában, és mély benyomást gyakorolt rá. Úgy érezte, miután Cordina és az Egyesült

Államok között ilyen erős a kapcsolat, egy amerikai társulat előadása nagyban hozzájárulhatna az alapítvány működéséhez szükséges bevétel előteremtéséhez.

– Ezek szerint tőle származik az ötlet.

– Igen. Hosszú vitákat és alapos megfontolást követően egyet kellett értenem vele.

Eve szórakozottan koppintott párat ápolt körmével a szék karfáján.

– Ezek szerint fenségednek fenntartásai voltak.

– Még nem láttam egyetlen előadásukat sem – dőlt hátra Alexander kissé, és hosszan kifújta a füstöt. – Igaz, voltak már amerikai előadók a központban, de soha nem ilyen hosszú ideig, különösen nem az FGYA báljának felvezetéseként.

– Szeretne részt venni egy próbánkon?

A herceg – meglepő módon – elmosolyodott.

– Megfordult a fejemben.

– Szükségtelen – állt fel a lány. Elégedetten látta, hogy Alex az illemnek engedelmessé követe példáját. – A Hamilton Színtársulat kevesebb mint öt év alatt kivívta mind a kritikusok, mind a nézők elismerését. Olyan hírnévre tettünk szert, amely szükségtelenné teszi az ön vagy bármely más művészeti központ igazgatójának a kontrollját. Ha ideutazom a társulatommal, azt kizárólag Gabriella hercegnő és az alapítvány iránti tiszteletből teszem.

A herceg figyelmesen hallgatta. Az elmúlt hét évben Eve csodálkozó szemű fiatal lányból magabiztos, gyönyörű nővé érett. Makulátlan, világos bőre rózsás árnyalatot öltött az arccsontja körül. Jellegzetes fejformáját leginkább egy csiszolt gyémántéhoz lehetett

hasonlítani, és legalább ilyen elbűvölő is volt telt, élénkpiros ajkával, hatalmas, kék szemével. Mindezt hosszú, sűrű, csillogó mélybarna haj keretezte, melyet lazán összefogott a tarkójánál.

Bár elfojtott indulatai mereven egyenessé tették a tartását, még így is látszott, milyen nőiesen finom a teste. Alexander, mint annyiszor, most is elképzelte, milyen érzés lenne hozzásimulni.

A lány még dühében sem vetkőzte le elnyújtott, texasi akcentusát, s hangját a herceg ezer közül is megismerte. Enyhe borzongás futott végig a bőrén, egészen addig, amíg a gyomra görcsbe nem rándult. Kimérten, nagy önuralommal elnyomta a cigarettáját.

– Befejezte, Miss Hamilton?

– Eve-nek hívnak, az ég szerelmére! Évek óta ismerjük egymást, nem?

A lány feldúltan az erkélyre nyíló ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Arccal a pazar kilátás felé fordulva nem látta, amint a herceg összevonja a szemöldökét az udvari protokoll megszegése miatt, de az ezt követő mosolyt sem.

– Eve... – Alex hatásszünetet tartott, remélve, hogy a név hidat ver közénk. – Félek, félreértettük egymást. Nem becsülöm le a társulatát, hiszen mint mondtam, még nem láttam egy előadásukat sem.

– Ha így folytatjuk, nem is fogja, fenség.

– Ez esetben Brie haragjával kellene szembenéz-nem. Ha lehet, nem tenném. Üljön vissza! – A lány dacos pillantását látva megértette, hogy akarata ellenére parancsoló hangnemet használt. – Kérem – tette hozzá, és a szék felé intett.

Eve engedelmeskedett, de nyitva hagyta az ajtót. A tenger halk moraja és a virágok fűszeres illata lassan, vidáman belopódzott az irodába.

– Ülök – jegyezte meg a lány, és keresztbe tette a lábát.

A herceg, bár helytelenítette Eve közvetlen stílusát, csak csodálni tudta függetlenségét. Jelen pillanatban elképzelése sem volt, hogyan tudná e két érzését kibékíteni egymással, csak azt tudta, hogy a lánynak most is, mint a megismerkedésüktől fogva annyiszor, sikerült őt felkavarnia. Lassan helyet foglalt maga is, és a lány szemébe nézett.

– Az uralkodócsalád tagjaként és a Művészeti Központ igazgatójaként felelősségem, hogy körültekintően válasszam meg az előadóinkat. Ez esetben megbízom Gabriella ítéletében, ezért örülnék, ha sikerülne meg egyezésre jutnunk.

– Én is – bólintott Eve. Elsősorban üzletasszony volt, és mint ilyen, soha nem hagyta, hogy a személyes érzései befolyásolják a szakmai döntéseit. Most sem. – Szeretném még egyszer megtekinteni a színházat, és ellenőrizni a felszereltséget. A szerződésben szerepelnie kell, hogy én és a társulatom teljes művészi szabadságot élvezünk, és az itt töltött egy hónap alatt önök gondoskodnak az elszállásolásunkról. Miután az előadások jótékony célt szolgálnak, elengedem a fellepti díjunk nagy részét, művészetileg azonban nem engedek beleszólást az előadásokba.

– Gondoskodom róla, hogy körbevezessék a színházban. A szerződés részleteit majd kidolgozzák a jogászaink, ami azonban a művészeti kérdést illeti...

– Alexander összefonta ujjait az asztalon. – Miután maga a művész, tiszteletben tartom az elképzeléseit, de nem fogadhatom el őket vakon. Négy előadást mutatnának be, mindegyiket egy hétig játszanák, a darabokat azonban jóvá kell hagynia a központnak.

– Azaz önnek.

A herceg közömbösen, de méltóságteljesen vállat vont.

– Ahogy tetszik.

A lánynak ez nem tetszett, és nem is akarta tettetni az ellenkezőjét.

– Megkérdezhetem, milyen képesítéssel rendelkezik?

– Tessék?

– Mit tud a színházról? Tudtommal politikus – tette hozzá leheletnyi megvetéssel a hangjában. – Miért utaznék több ezer mérföldet a társulatommal a szokásos fellépti díjunk töredékéért, ha ön dönti el, mit játszhatunk, és mit nem?

Alex mindig nehezen fékezte az indulatait, de az évek során megtanult valamelyest bánni velük. Most is így tett, egy pillanatra sem véve le a szemét Eve-ről.

– Azért, mert a fellépés Cordina világhírű Művészeti Központjában, ráadásul az uralkodócsalád felkérésére nagy előrelépés lenne a karrierjében, amelyet ostobaság lenne visszautasítania. – Előrehajolt. – Márpedig maga nem ostoba nő, Eve.

– Nem, nem vagyok az.

A lány ismét felállt, ezúttal lassan, és megvárta, míg a herceg is felemelkedik az íróasztal túloldalán.

– Megnézem a színházat, gondolkodom az ajánlaton, és ha mindent megfelelőnek találok, kikérem a színészeim véleményét.

– Nem maga vezeti a társulatot?

Eve oldalra biccentette a fejét. Egy rakoncátlan tincs a szeme elé hullott. Ráérősen kisimította az arcából.

– Fenséged elfelejti, hogy Amerikában demokrácia van. Nem rendelkezem a színészeim felett. Ha a felszerelést megfelelőnek találom, és a társulat is beleegyezését adja, megvitatjuk a szerződést. Most pedig, ha megbocsát, szeretnék kicsomagolni és átöltözni vacsora előtt.

– Mindjárt szólok valakinek, hogy vezesse a szobáihoz.

– Felesleges, tudom, hol vannak – ellenkezett a lány. Az ajtóból még visszafordult, és kényszeredetten pukedlizett. – Fenség!

– Eve!

A lány büszkén felszegte az állát. Egy nap, gondolta Alexander, valaki majd csókkal forrasztja a szót csipős nyelvére.

– Isten hozta Cordinában!

Nem vagyok nehéz természet, bizonygatta Eve, miközben ruhát választott magának a vacsorához. Majdnem minden ismerőse szerint kedves, barátságos lány. Igaz, kemény is tudott lenni, különösen, ha üzletről volt szó, de ezt feltehetőleg az édesapjától örökölte. Goromba végképp nem volt – kivéve Alexanderrel.

Magának köszönheti a herceg, füstölgött Eve, miközben belebújt egy testhez simuló, pánt nélküli, élénkkék

selyemruhába. Hűvös kimértségének, leereszkedő stílusának. Nem fogja elviselni tőle, még akkor sem, ha ő a trónörökös. Nem játszik koldus és királyfit vele, hiszen ő is neves, ha nem is nemes családból származik.

Kijárta a legjobb iskolákat. Igaz, többségüket utálta, de akkor is. Egész életében gazdag, befolyásos embe-
reket szórakoztatott, és fordítva. Megvalósította önma-
gát, méghozzá nem a családjára, hanem a saját képes-
ségeire támaszkodva.

Bár hamar belátta, hogy színésznői tehetsége soha
nem emeli az igazán nagyok közé, a színház iránti sze-
retetén ez mit sem változtatott. Ehhez jött a veleszü-
letett üzleti és szervezési készsége, s így jött létre a
Hamilton Színtársulat, majd emelkedett a legneveseb-
bek közé az évek során.

Alexander szemmel láthatóan Nagy Sándornak
képzeli magát, és úgy viselkedik, mintha szívességet
tenne nekik a felkéréssel, pedig felléptek már a Lincoln
Centerben, a Kennedy Centerben, a Mark Taper Forum-
ban, s mindenütt kiváló kritikákat kaptak.

Keményen dolgozott, hogy kiválassa a legjobb szí-
nészeket, hogy segítse a tehetségek kibontakozását, sőt
hogy önmagát is újra meg újra túlszárnyalja. Erre jön
Alex, és nagy kegyesen bólint.

A lány morcosan a nyakára kapcsolta arany nyak-
láncát. A Hamilton Színtársulatnak semmi szüksége a
herceg kegyes vagy éppenséggel minden kegyet nélkü-
löző helyeslésére.

És neki sincsen szüksége rá, sem az átkozott hercegi
pecsétjére – pedig megbocsáthatatlan ostobaság volna
visszautasítania a felkérést.